

21.3.2011

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΣΕΒ, κ. ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΣΕΒ ΜΕ ΘΕΜΑ**

**«ΚΩΔΙΚΑΣ ΕΤΑΙΡΙΚΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΣΕΒ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΙΣΗΓΜΕΝΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ
Διαφάνεια – Εξωστρέφεια – Ανταγωνιστικότητα»**

21 Μαρτίου 2011, Κέντρο Πολιτισμού «Ελληνικός Κόσμος»

Η Εταιρική Διακυβέρνηση, μαζί με την Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη και τη Βιώσιμη Ανάπτυξη, αποτελούν τους τρεις θεμελιώδεις πυλώνες της σύγχρονης επιχειρηματικότητας. Το 2005 με πρωτοβουλία του ΣΕΒ καταρτίστηκε (και υιοθετήθηκε από την επιχειρηματική μας κοινότητα) η Χάρτα Δικαιωμάτων και Υποχρεώσεων των Επιχειρήσεων. Στο ίδιο πλαίσιο, ο ΣΕΒ ανέλαβε την πρωτοβουλία κατάρτισης του Κώδικα Εταιρικής Διακυβέρνησης, με σκοπό την ενίσχυση της διαφάνειας της Ελληνικής Επιχειρηματικότητας και τη συμβολή στη διαδικασία συνεχούς εκσυγχρονισμού της. Είναι ένας κώδικας στην πρωτοπορία των διεθνών πρακτικών, πλήρης και απαιτητικός –μια πραγματική δοκιμασία ειλικρίνειας και προοδευτικότητας για όλες τις ελληνικές επιχειρήσεις που θέλουν να λέγονται σύγχρονες. Αντικατοπτρίζει έτσι τη θέση του ΣΕΒ για τον λόγο και τον ρόλο της επιχειρηματικότητας στη σημερινή Ελλάδα –για την αυξημένη ευθύνη της απέναντι στις προκλήσεις που οφείλει να αντιμετωπίσει.

Θέλω να υπενθυμίσω, ότι ο νέος Κώδικας Εταιρικής Διακυβέρνησης προσθέτει ένα επιπλέον επίπεδο διαφάνειας στο ήδη υπάρχον και εκτεταμένο σύστημα παρακολούθησης και λογοδοσίας για τις επιχειρήσεις. Οι επιχειρήσεις έχουν ως κύριο στόχο την οικονομική αποτελεσματικότητα με αποδοτική χρήση των πόρων. Γι' αυτό διατηρούν και λειτουργούν ένα πλήρες πλέγμα αποτύπωσης και παρακολούθησης της δράσης τους. Επιπλέον, ανταποκρίνονται σε ένα αυστηρό νομικό πλαίσιο για την ορθή εφαρμογή και δημοσιοποίηση αυτού του συστήματος, που περιλαμβάνει τακτική παρουσίαση αποτελεσμάτων, κανόνες για ελάχιστα κεφάλαια και διανομή κερδών, εφαρμογή διεθνών λογιστικών προτύπων, συστήματα εσωτερικού ελέγχου, υποχρεωτικό έλεγχο από εξωτερικούς ελεγκτές και για τις εισηγμένες –επιπλέον– δημοσιοποίηση τριμηνιαίων αποτελεσμάτων, κανόνες λειτουργίας για τα διοικητικά συμβούλια, κώδικα εταιρικής διακυβέρνησης και συνεχή αναφορά στην Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς.

Είναι βέβαιο πως, αν το Κράτος είχε υιοθετήσει έστω και κατ' ελάχιστο, ένα τέτοιο σύστημα καταγραφής και οικονομικού απολογισμού για τις δαπάνες του κράτους και

των δημόσιων οργανισμών, η εκτεταμένη κρίση που βιώνουμε σήμερα θα είχε αποφευχθεί.

Δεν θα είχαν δημιουργηθεί τα τεράστια ελλείμματα, χωρίς καλά-καλά να γνωρίζουμε πού πήγαν τα λεφτά, δεν θα ήμασταν ικέτες των εταίρων μας και επαίτες των αγορών, δεν θα είχαμε φτάσει στο κατώφλι της χρεοκοπίας.

Η δομική κρίση, που βιώνουμε σήμερα, αναδεικνύει πράγματι την ιδιωτική οικονομία ως τον κατ' εξοχήν φορέα της αναγκαίας αλλαγής για να σταθεί ξανά στα πόδια του ο τόπος. Μόνο η επιχειρηματικότητα είναι σε θέση να αποτελέσει την κινητήρια δύναμη της εθνικής ανάκαμψης, μόνο οι σύγχρονες επιχειρήσεις μπορούν να επαναφέρουν τον τόπο σε τροχιά ανάπτυξης –με επενδύσεις, με τη δημιουργία θέσεων εργασίας, με την καινοτομία και την εξωστρέφεια. Αυτή είναι, σήμερα, η μεγάλη ηθική και κοινωνική ευθύνη του επιχειρηματικού μας κόσμου. Τη συνειδητοποιούμε και την αναδεχόμαστε. Κάθε υγιής επιχειρηματική μονάδα, κάθε ζωντανό επιχειρηματικό κύτταρο αποτελεί ένα ανάχωμα στην κρίση και μια διέξοδο για το συλλογικό μας μέλλον.

Σε πείσμα της κρατικής και κομματικής πατρωνίας, κόντρα στο αντί-επιχειρηματικό περιβάλλον και την κατεστημένη αντί-επιχειρηματική ιδεολογία, μέσα στα τελευταία 20 χρόνια η νέα ελληνική επιχειρηματικότητα δούλεψε σκληρά και δημιουργικά, ανέλαβε ρίσκα και πρωτοβουλίες, επένδυσε στην πραγματική οικονομία, έδωσε δουλειές σε εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες και κατέκτησε αξιοσημείωτη παρουσία στις διεθνείς αγορές.

Οι προδιαγραφές της είναι αυτοδίκαια οι προδιαγραφές των πιο δυναμικών, των πραγματικά προοδευτικών δυνάμεων του τόπου μας. Σε αυτήν την ιδιωτική οικονομία βρίσκονται σήμερα όλες οι εστίες ανάπτυξης που παραμένουν ενεργές μέσα στην κρίση. Για να βγούμε από την κρίση αυτές τις εστίες πρέπει να γαλουχήσουμε και να πολλαπλασιάσουμε.

Η ανάπτυξη δεν υπαγορεύεται με νόμους και προεδρικά διατάγματα, δεν πυροδοτείται μόνο με επιχορηγήσεις και επιδοτήσεις. Όλα αυτά, καλώς γίνονται – αλλά, δεν επαρκούν.

Η σύγχρονη ελληνική επιχειρηματικότητα θέλει την αλλαγή –την απελευθέρωση από τα δεσμά του υδροκέφαλου Κράτους. Χρειάζεται και διεκδικεί ζωτικό χώρο για να αντιπαλέψει την κρίση και να φέρει βιώσιμη ανάπτυξη στον τόπο. Και αυτό προϋποθέτει τη δραματική μείωση του όγκου και της παρέμβασης του Κράτους στην οικονομία.

Γιατί το Κράτος μπορεί να χρεοκόπησε, αλλά η οικονομία και η κοινωνία μας παραμένουν κρατικοδίαιτες. Το Κράτος συνεχίζει να είναι ο πανταχού παρών και τα ελάχιστα πληρών Θεός της Ελλάδος. Ελέγχει ή επηρεάζει άμεσα το 70% του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος. Απασχολεί –άμεσα ή έμμεσα– σχεδόν 2 εκατομμύρια ανθρώπους. Συντηρεί με τους φόρους μας, κυριολεκτικά, χιλιάδες άχρηστους οργανισμούς και φορείς. Εκτρέφει μια θηριώδη γραφειοκρατία που αποτελεί πηγή διαφθοράς και σπατάλης. Καθορίζει τις συνθήκες παραγωγής και τις τιμές στους πιο σημαντικούς τομείς της ζωής μας –από την ενέργεια μέχρι τις μεταφορές και από την υγεία μέχρι τη σύνταξη. Ψηφίζει ή διατηρεί ατέλειωτη σειρά νόμων που καθορίζουν μία στρεβλή, μη ανταποδοτική, κατανομή των πόρων στην οικονομία και ευνοούν έτσι την ανομία.

Αν αυτό το κράτος δεν περιοριστεί, η χώρα θα συνεχίσει να παράγει ελλείμματα και χρέη. Ο πληθωρισμός δεν θα ελεγχθεί, η ανεργία δεν θα μειωθεί, νέες περικοπές και φόροι δεν θα αποφευχθούν, η ανάπτυξη δεν θα μας καταδεχτεί.

Αν αυτό το κράτος δεν αλλάξει, μοιραία ο τόπος θα βουλιάξει. Φτάσαμε, σήμερα, στο πιο κρίσιμο σταυροδρόμι. Η κυβέρνηση καλείται να αποδείξει αν διαθέτει ή όχι τη βούληση και ικανότητα να τα βάλει με τον σκληρό πυρήνα του μεταπολιτευτικού Κράτους –με τα συμφέροντα και τις νοοτροπίες που δίνουν αδιαπραγμάτευτο αγώνα για να μην αλλάξει τίποτα, αδιαφορώντας για το εθνικό κόστος.

Δεν υπάρχουν πια τα αντικειμενικά περιθώρια για υπεκφυγές ή εκπτώσεις. Η κρίση δεν είναι διαχειρίσιμη με μισές δουλειές, όπως και η κοινή γνώμη δεν θέλει μισόλογα.

Το διακύβευμα είναι ξεκάθαρο.

Όσο οι ΔΕΚΟ παραμένουν ιδιοκτησία των συντεχνιών στραγγίζοντας τον προϋπολογισμό, όσο η κατάργηση ή συγχώνευση των άχρηστων φορέων του δημοσίου καρκινοβατεί, όσο η δημόσια περιουσία παραμένει ένα νεκρό κεφάλαιο, όσο το Δημόσιο δεν υπόκειται σε αυστηρούς ελέγχους κόστους και απόδοσης, όσο το θεσμικό πλαίσιο του κρατικού παρεμβατισμού δεν καταλύεται, όσο τα κλειστά επαγγέλματα δεν απελευθερώνονται πραγματικά και οι αγορές δεν ανοίγονται στον ανταγωνισμό, η ουσιαστική αλλαγή υποχωρεί και στο τέλος θα ηττηθεί.

Η αναχρονιστική Ελλάδα της κρατικοδίαιτης αντίληψης και νομής θα έχει επικρατήσει. Αλλά, τότε, ο τόπος θα έχει χρεοκοπήσει.

Κύριε υπουργέ,

Οι αποφάσεις της πρόσφατης συνόδου κορυφής υπήρξαν αναμφίβολα ευνοϊκές, αλλά δεν επιτρέπουν αυταπάτες. Το αντίτιμο για την κατανόηση και στήριξη εκ μέρους των εταίρων μας είναι η δική μας απαρέγκλιτη συνέπεια στην υλοποίηση των αναγκαίων αλλαγών. Αν συνεχίσουμε να βραδυπορούμε, η Ευρώπη και οι αγορές θα μας γυρίσουν οριστικά την πλάτη. Η πίστωση χρόνου που μας δόθηκε στις 11 Μαρτίου είναι μια τελευταία ευκαιρία –για μια καινούρια αρχή. Στις Βρυξέλλες και στο Βερολίνο, όπου βρέθηκα την περασμένη εβδομάδα, αποκόμισα από όλους τους συνομιλητές μου το ίδιο μήνυμα –ο εφησυχασμός σ' αυτή την κρίσιμη καμπή θα ήταν μοιραίο λάθος.

Κυρίες και κύριοι,

Σήμερα, η σύγχρονη ελληνική επιχείρηση εκφράζει τη βούλησή της, την ετοιμότητά της να αντιπαρατάξει την ανταγωνιστική παραγωγή στην ύφεση, την απασχόληση στην ανεργία, την εργασιακή ενότητα στον συντεχνιακό κατακερματισμό. Ο ιδιωτικός τομέας αυτοδεσμεύεται να γίνει η εμπροσθοφυλακή της προσπάθειας για την οικονομική ανόρθωση της χώρας. Εμείς, αν απαλλαγούμε από τα βαρίδια του Κράτους, μπορούμε να τρέξουμε με άλλους ρυθμούς στον δρόμο της ανάπτυξης – και να εγγυηθούμε ελπίδα, δημιουργία και προκοπή για όλους.